

Mese egy kalandozó magyar bűvárlányról

Arra gondoltunk, hogy ne csak a jobbnál jobb bűvárterepokről, egzotikus helyekről szülessenek cikkek. Kíváncsiak vagyunk a kulisszák mögé, és ismerjük meg azokat, akik hívatásból merülnek, de ezt teszik inkább elhivatottságból. Ahogy mondani szokták, magyarok mindenütt vannak a világban, és nincs ez másképp a „bűváriparban” sem. Egyiptomban, ahol annak idején Marsa Alam-ban én is elkezdtem az instruktor szakmát, számos bűvárbázison dolgoztak honfitársak, remélhetőleg öregbítve ezzel az anyaföld és a magyarok jó hírét. Ezeket a lelkes lányokat és srácokat két dolog hajítja: az

utazás szenvedélye és a bűvárkodás szerepeltete. Na jó, van még egyéb plusz is: a rengeteg új arc, új barátok, és a bulik.

Elég sokat dolgoztam bűvárbázison oktatóként, így bátran állíthatom, hogy külföldön bűvároktatónak lenni igazi cigányélet. Határtalan szabadság, tábor tűz mellett átbeszélggett csillagos éjszakák, jó csajok, soroljam még? Na, és persze a merülés, a merülés, és a merülés. Nincs olyan, akiben legalább egyszer ne merült volna fel: de kipróbálnám én is ezt az életet! Nem irigylésre méltó napbarnítottan a hobbinkal pénzt keresni, ahelyett, hogy egy üveg-

iroda ablakán bámulunk ki egy ködös februári reggelen?

Az út azonban, – amíg valakiből olyan oktató válik, akire méltán nézhetnek fel a tanítványok, – hosszú, és sok tapasztalatot kell rajta gyűjteni.

Így esett, hogy felhívtam Gógh Szilvit, akivel annak idején együtt bűváruztunk a BHG-ben Medek Miklósnál, de azóta sok víz átfolyt a Báb El-Mandeben. Megbeszéltük, hogy mivel annyi helyet bejárt, olyan jó helyeken merült, hogy kicsit beszéljen magáról és munkájáról.

(Fodor Barnabás)

Hogyan lettem a világ legfiatalabb női PADI Course Directora? avagy egy magyar bűvárcsaj világkörüli kalandjai dióhéjban

Bűváruzsós kezdetek

13 éves koromban csatlakoztam a BHG Bűvárklub tájékoztató bűvár szakosztályához. Így kezdődött az egész. Jóisten, de régen volt már! A tájékoztató bűváruzsás persze csak nagyon távoli rokona a hobbi bűvárkodásnak. Az ember ilyenkor nem a víz alatti világért bukik le, hanem inkább azért, hogy meglehetősen rossz látási viszonyok között egy tájolóval és egy távolságmérővel felszerelve megtalálja víz alatt a kitűzött bójákat, lehetőleg minél rövidebb idő alatt. A palack nem a hátunkon pihen, hanem előre nyújtva a kézben, a bűvár, vagy inkább az úszó nyújtott karral maga előtt tolja. Az előre szegett palackról egy svért nyúlik be bűvármászok elé, amelyre a kompassz és a távolságmérő rá van szerelve. Na, nem olyan, mint egy Advanced Open Water tanfolyam víz alatti tájolás gyakorlat, ugye? Valóban. Nagy ügyességet és ugyanakkor gyorsaságot is igényel a feladat. Aki egész életében csak kristálytisza tengerben merült, annak elég nehéz elképzelni, milyen a tájolóval valóban, éles helyzetben használni. A tapasztalat amúgy is azt mutatja, hogy a hobbi bűvárok közül kevesen tartanak tájolóval, és még azok sem mind tudják rendeltetészerűen használni.

Gyerekként a nyári szüneteket Ócsán, Ecséden, Budakalászon vagy Gyékényesen töltöttük edzőtáborban, haza jóformán

csak ruhát cserélni jártunk. A gyakorlás és a versenyek között bőven jutott idő, hogy kipróbáljuk az igazi bűváruccokat, pecázzunk, vagy társasági életet éljünk más bűvárcsapat tagjaival. Táborhoz illően sátrak szolgáltak szállásul, és minden este tábor tüzet raktunk. A versenyek pedig remek alkalmat szolgáltattak, hogy meglátogassuk a környező országokat, Ausztriát, Csehországot, naná, hogy az ottani bányatavakat. Mindezt szerencsére a bűvárklub finanszírozta, amelyért cserébe szombatoként a csapatársakkal a Kopaszi-gáton, a „BHG vízi telepen” társadalmi munka keretében karban tartottuk a bűvárfelszereléseket, fűvet nyírtunk, vagy palackot festettünk, töltöttünk, gumiruhát javítottunk. Egyszóval a bűvárkodás fizikai közelségébe kerültünk, és a felszereléseket már ideje korán olyan behatóan tanulmányoztuk, hogy ahhoz képest

bármilyen „Felszerelés specialista” tanfolyam nem egyéb, mint a csütörtöki kabaré.

Amikor már kezdtem azt hinni, hogy bányatónál izgalmasabb helyre nem fogok eljutni, váratlanul fantasztikus lehetőség jött szembe. A Klub túrát szervezett Görögországba, Korfu szigetére. 18 éves koromra végre sikerült tengerben is merülnöm. A látvány lenyűgöző. Sokat számít, hogy az ember hol kezd búvárkodni. Az ócsai pocsolya után drámai különbség. Gyönyörű sziklafalak mellett merültünk kristálytisza vízben, és körülöttünk rengeteg mindenféle méretű hal cikázott. Ötévi nulla látótávolsággal megáldott bányatavi merülés után ez olyan érzés volt, mintha eljutottam volna a mennyországba. Ennél jobb nincs – gondoltam akkor, és azon nyomban eldöntöttem, hogy ez az, amit csinálni szeretnék.

Irány a máltai búvárellet

Teltek az évek, végeztem a tanulmányaimat, de azért már kezdett bennem dolgozni az elvágódás. 1998 nyarán ellátogattam Máltára, ahol egy kedves barátom szakácsként dolgozott egy helyi étteremben, és megfűzött, hogy menjek ki én is felszolgálni. Nem tűnt túl rizikósnak a dolog, világot látok, és legalább egy kis pénzt is keresek. No meg Málta sziget, a megkeresett pénzből talán még búvárkodni is eljutok...

A munka nem igazán kötött le, így alighogy elkezdtem, már is a váltáson gondolkodtam. Sliemában, az étterem mellett, ahol dolgoztam, működött egy búvárbolt, amelyet Diveshack-nek hívtak. Addig-addig szemeztettem a hellyel, míg végül benyitottam, és megkérdeztem a főnököt, hogy mi az esélye annak, hogy ledolgozzam a búvárkodások árát palacktöltéssel, vagy valamely hasonló búvárkodással kapcsolatos melóval. Legnagyobb meglepetésemre a tulaj látott erre esélyt, és rám bólintott. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen egyszerű munkát találni. A felszolgálódsi így végül kb. egy hétig tartott, mert a következő naptól a nyár végéig a Diveshackban maradtam, és kezdetét vette a búvármunka. A dive master-i tanfolyamom keretében rengeteget merültem, de szintén ezen tanfolyamom keretében rengeteg pisis búváruhát mostam ki, dilettáns búvárt kísértem merülni, és persze takarítottam a búvárboltot. Életemben nem dolgoztam ennyit még, mint azon a nyáron, de egy percig sem bántam meg, mert a legjobb hajóroncsokat láttam (Um El Farud, Rozi), a legszebb barlangrendszereken úsztam át, és rendszeresen átmentem Gozo szigetére a Blue Hole-hoz merülni. Sajnos a nyár végén haza kellett mennem, mert az iskolában becsengettek.

A következő évben visszatértem, hogy letegyem a PADI oktatói vizsgámat. Talán volt már akkoriban magyar PADI Course Director, de az is lehet, hogy nem. Tulajdonképpen nem volt jelentősége, mert én mindenképpen angolul szerettem volna letenni a vizsgát. Mi sem áll ugyanis távolabb tőlem, mint otthon oktatni a bányatavakban. Rám várt a Világ, és a szebbnél szebb tengerek! Be kell, hogy valljam, az oktatói tanfolyamom nem bővelkedett úgy a pozitív élményekben, mint azt reméltem. Kifogtam egy kövér német Course Directort, aki nem jött be túl sokszor a vízbe megmutatni a feladatokat.

Akkoriban az angol tudásom is hagyott még némi kívánnivalót maga után, így az elméleti vizsgákkal is elég sokat szenvedtem. Mindezek hatására eldöntöttem, hogy egy nap én is Course Director leszek, de olyan, aki nem csak mondja, hanem végre is tudja hajtani a feladatokat.

Az oktatói vizsgám után ottmaradtam még egy nyarat Máltán a Diveshack partner cégénél, a Subway-nél, Buggibában oktatóként dolgoztam. Az összes oktató egy házban lakott, mint a "Big Brother" sorozatban a résztvevők. Én egy angol, egy ír, egy német, két svéd és egy holland sráccal éltem együtt egyedüli lányként. Utáltam is a sorsomat... J Életem egyik legjobb nyara volt! Napközben búvárkodtam jobbnál jobb helyeken, esténként a tanítványaimmal kellett eljárni bulizni, mivel mindig akadt valaki, aki első vagy utolsó napját töltötte a szigeten, netán épp a születésnapját ünnepelte vagy levizsgázott... Nem fogytunk ki az ünneplőnivalóból.

Tapogatózás az angol tavakban

Egy teljes heti ismeretség után az angol oktató srác megkérte a kezemet, én meg persze igent mondtam. Miért is ne? A nyár végén Angliába költöztem vele, Manchester mellé, Cheshire-be, ahol a 1st Degree Diver Training nevű búvárboltot vezettük, és a környező tavakban oktattunk. Az Ecsédi-tó a legnagyobb vihar után is tisztább, mint az Astbury, ahova a leggyakrabban jártunk. Nem egyszer kellett a tanítványaimat „pórázra” kötnöm, mert máskülönben lehetetlen lett volna együtt maradni. A tóban pár roncs is akadt, hogy ne legyen unalmas a merülés. Egy teherautót, pár csónakot és egy helikoptert süllyesztettek el, középük pedig vezető zsinórt feszítettek ki, hogy az ember eltaláljon egyiktől a másikig. A merülés után gyakran kérdezték a tanítványaim, hogy mit is láttak...

Azért akadt egy nagyon jó hely, ahova azonban ritkán mentünk, mert messze volt. Capernwray egy gyönyörű, kristálytisza bányató 10-15 méteres látótávolsággal. A tó mindig tele volt búvárokkal és vicces látványokkal. Meg lehetett nézni a hét törpét életnagyságban, néhány vitorlás hajót, helikoptert, nagyobb motoros hajókat, sőt még hintalovazni is lehetett. Visszatekintve nem is volt rossz Anglia. Rengeteget tanultam a merülések felügyeletéről és komolyan hiszem, hogy aki Angliában tanul búvárkodni, annak nem lesz gondja se a vízen,

se a víz alatt. Manchesterben azonban nagyon hiányzott a nap. Nyolc hónapi ottlétem alatt kb. 3 órát sütött összesen. Annyira fehér voltam, hogy az összes erem kilátszott a testemen. A nyár végével, ahogy az idő még esősebbre váltott, betelt a pohár: mehetnékem támadt. Egy szeptemberi reggel felébredtem, összekalkoltam a búváruccomat, és hazamentem. Budapesten sem fogadott sokkal jobb idő, pont beállt az ősz. Nem vágytam még több esőre, így elhatároztam, hogy olyan helyre megyek, ahol nyár van. Megpörgettem az asztalomon lévő földgömbömet, és becsukott szemmel ráböktem egy helyre. Thaiföldet érintette a mutatóujjam. Rövid időjárás ellenőrzés után eldöntöttem, hogy Thaiföld jó ötlet.

A cél: Dél-Kelet-Ázsia

Bangkokba úgy érkeztem meg, hogy elképzelésem sem volt, hol fogok munkát kapni. Annyi megtakarított pénzem maradt Anglia után, hogy egy hónapig gond nélkül utazgathattam volna Ázsiában. Egyik angol ismerősöm történetesen Bangkokban dolgozott angol tanárként. Amikor tudomást szerzett jövedelemről, egyből felajánlotta, hogy a kintlétem elején náluk lakhatok, sőt megmutatja nekem a várost. Bangkoknál koszosabb, nyüzsgőbb városban még soha nem jártam, mégis csodálatosan nyugodtnak éreztem magamat. A Nana városnegyedében lévő thai bárokról nem lehet élethű képet festeni pusztán szavakkal. Az embernek látnia kell, hogy elhiggye a történeteket. Pizkos részletezések nélkül csak annyit mondhatok, hogy a helyi lányok bárki legfantáziadúsabb álmát is valóra tudják váltani.

A nyüzsgő városból csak a tenger hiányzott, így pár nap múlva délnek vettem az utamat.

Egy helyi éjszakai busszal eljutottam a parthoz, Phuketbe. Phuket valójában egy félsziget, no meg a turisták egyik legkedveltebb üdülőhelye. A város legpezsgőbb része Patong Beach. Itt történik majdnem minden. Az éjszakai bárak tulajdonképpen sose zárnak be, a pillangókisasszonyok úgy tűnik, sose alszanak. Számomra a legfontosabb tény, hogy tele a város bűvárboltokkal. Annak ellenére, hogy sokan lelkesednek a helyért, én kicsit nyugalmasabb környezetre vágytam, mert számításaim szerint nem túl sokáig bírtam volna a túlpörgetett iramot. 2-3 nap elteltével körbekérdezősködtem, hogy merre található jó bűvárteretep. Az ujjak Phi Phi szigete felé mutattak, amely mindössze egy órányi hajóútra esett Phukettől.

Még aznap délután felszálltam a kompra, és ezt a mai napig életem egyik legjobb döntésének tartom. Aki látta a Beachet Leonardo DiCaprioval, az el tudja képzelni a szigetet. A filmet

akkor már 4 hónapja egyhuzamban merült és mulatott.

A munka során rengeteg új emberrel ismerkedtem meg. Eleinte élveztem, hogy senki nem marad annyi ideig a szigeten, hogy megunjam, de egy idő után belefáradtam az új arcokba, és abba, hogy mikor kezdek valakit megismerni, már megy is tovább. Mindenki hozzám hasonlóan érzett, amikor először ért Phi Phire. Azt gondoltuk, hogy a földi Paradicsomot lelte meg, de két év eltelte után olyan érzésem támadt, mintha a Paradicsom egy börtön lenne.

Felfedezem Amerikát

Vakációra vágytam. Az a gondolatom támadt, hogy meglátogatom az unokanővéreimet Floridában. Soha nem vágytam

ugyanis ott forgatták. Lélegzetelállítónan gyönyörű hely, ahol nincsenek autók, nincsenek újságárusok, nincsenek agyonstreszelt emberek. Mindenki mezítláb jár egyik helyről a másikra, vagy ha messze kell mennie, akkor "longtail" hajóval, amely nem más, mint egy kis csónak. A szigeten csak bárkat és búvárboltokat találni, és természetesen rengeteg fiataalt. Minden vágyam az volt, hogy maradhassak! Számomra úgy tűnt, hogy megtaláltam a földi Paradicsomot. Már csak munkához kellett jutnom.

Délután körbesétáltam a helyi bázisokat, bemutatkoztam és megkérdeztem, hogy keresnek-e oktatókat a most kezdődő szezonban. Még aznap este felvettek az egyik legjelentősebb DC-be, a Hippo Diversbe. A szigeten a mienk bizonyult az egyik legnagyobb boltnak, de ami még ennél is fontosabb, mi rendelkezünk a legjobb hajókkal. A munkát eleinte nem értettem miért is hívják munkának, mivel naponta leopárdcápákkal, teknősökkel, mantákkal, tűzhalakkal úsztam, friss ananászt ettem a merülések között, és mindezekért még fizettek is. A kedvenc helyem a Hin Daeng, Hin Muang (piros szikla, lila szikla), amely kb. 3 órányi hajóútra fekszik a parttól. A gazdag halállománynak köszönhetően a helyiek egyik kedvelt halászhelye. A felszínről az egyik sziklát egyáltalán nem, a másikat épphogy lehetett látni. Nevüket onnan kapták, hogy az egyiket puha piros, a másikat lila korall borítja. Mindkettő mágnesszerűen vonzza a halakat, és nem ritkán cetcápa is járja a környéket. A víz annyira tiszta, hogy olyan messzire ellátni, mint a szárazföldön, ráadásul a hőmérséklete is tökéletes, közel 30 °C.

Az egyetlen problémám Thaifölddel az volt, hogy heti hét napot dolgoztunk. Merültünk karácsonykor, újévkor, esténként pedig buliztunk, mert más tényleg nem nagyon lehetett a szigeten csinálni. Emiatt sajnos sok oktató került a dekompresziós kamrába karácsony környékén. Sőt, szilveszterkor még várólista is készült, mert Phuketén azidő tájt csak egy kamra volt, és az ottani oktatók többsége is

nagyon Amerikába, de mivel az előző évben Ausztráliában tettem egy kéthónapos kiruccanást, így arra a megállapításra jutottam, hogy más lehetőség nem nagyon maradt. Mindez nem sokkal a 9/11 után volt, ezért nem válogathattam túl sok repülő közül. Az elkövetkező héten csak kaliforniai célpontokra indult gép. Én meg olyan vagyok, ha egyszer elhatározom, hogy megyek, akkor visket a talpam, és mennem kell. Kalifornia pont a másik part, mint ahova én szándékoztam menni, de ez nem töltött el különösebb aggodalommal. Olyan még nem volt, hogy sehogy se lett volna. Az egyik tanítványom pont Los Angelesben lakott, és felajánlotta, hogy ha bármikor arra járok, nála ellakhatok egy ideig. (Ez az egyik legjobb része a munkámnak: jószerivel a világ bármely részére elsodródhatok, és lesz hol aludnom. Ausztrália, Japán, Svédország, Kanada, Peru... sorolhatnám naphosszat.)

Megérkeztem Los Angelesbe, és a legnagyobb meglepetésemre tetszett a hely. Az emberek se voltak olyanok, mintha a Jerry Springer showból (a magyar Balázs show-hoz hasonló

műsor) csöppentek volna ide. Két évi mezítlábaskodás után Phi Phi szigetén, jó volt újra kocsiba ülni és a városban csavarogni, civilizáltan élni. A barátom elvitt felfedező utakra a környékre, és minden egyes nappal jobban szerettem a pálmafákkal teli Hollywoodot, San Diegot és Malibut.

Olyannyira megszerettem a helyet, hogy arra a következtetésre jutottam, talán nem véletlenül kötöttem itt ki. Felépítettem egy elméletet, amely szerint, ha az van a kártyákban, hogy itt kell maradnom, akkor az első helyen, ahol megkérdezem, kapok állást. Felütöttem a telefonkönyvet, amelyben az első helyen Aqua Adventures szerepelt. Ellátogattam a boltba, amely rögtön a Warner Brothers Studio mögött helyezkedik el Burbankban. A főnököt Gregnek hívták. Nagyon szimpatikusnak tűnt, bár egy kicsit mintha elvesztette volna hitét a bűvárokodásban. Hosszan elbeszélgettünk, de sajnálkozva mondta, hogy most semmilyen üzlet nem megy nagyon jól, és neki

sincs elég kerete felvenni engem. Nem különösebben viselt meg a dolog, mert ez azt jelentette, hogy az elméletem működik, és nincs itt semmi keresnivalóm, következésképpen mehetek Floridába, eredeti úticélomnak megfelelően. Másnap megcsörrent a telefon. Greg hívott, és azt kérdezte, vajon hétfőn kezdek-e?

Ennek már lassan öt éve, és azóta is itt dolgozom. Most úgy tűnik, végre találtam egy helyet, ahonnan nincs mehetnékem. Eleinte csak ketten voltunk a cégben Greggel, a főnökkel, azóta öt oktatót

vettünk fel. Mindketten annak élünk, ami igazán közel áll a szívünkhöz: Greg mozikon dolgozik, vagy moziisztárokat tanít; én pedig tanfolyamokat és bűvártúrákat szervezek Fijire, Cocos szigetére, Mexikóba és jövőre remélhetőleg Wakatobira.

A bűvárokodás Kaliforniában egyedülálló, jóllehet a víz min-

den tévhittel ellentétben nem olyan meleg, mint Floridában – sőt tegnap 15 °C volt a tenger Katalina szigetén –, a merülés ellenben lélegzetelállítóan gyönyörű. Az egyetlen hely a világon, ahol olyan sűrűn nő a tengeri növényzet, hogy az embernek olyan érzése támad, mintha egy erdőn úszna keresztül. Nem ritkán fókákkal, és a helyi narancssárga garibaldival úszom. Télen jóval hidegebb a víz, de sokkal tisztább is, és persze kevesebben merülnek. Ilyenkor szeretek én leginkább bűvárokodni.

Régóta álmodoztam már arról, hogy Course Director legyek, és itt adódott rá lehetőségem. 2003-ban felvettem a kérdést Gregnek, hogy segítsen előrelépni a ranglétrán, egyedül ugyanis soha nem lett volna rá anyagi fedezetem (10.000 USD). Amikor rábólintott, elküldtem a jelentkezésemet a PADI-hoz, ugyanis ez egy olyan tanfolyam, amelyre nem elég csak befizetni a tanfolyam árát, hanem egy bizottság dönti el, rendelkezik-e a jelentkező elég szakmai tapasztalattal. Addigra én már 13 éve merültem közel 4.000 merüléssel a hátam mögött és 700 embert vizsgáztattam le a kezdőtől a divemasteri szintig. Évente 30 embert választanak ki az egyszer Ázsiában, egyszer Amerikában tartandó tanfolyamra. Úgy tűnik, szerencsés csillagzat alatt születtem, mert bevásztottak a 2003-as csoportba. 26 évesen én lettem a világ legfiatalabb női PADI Course Directora!

2003 óta biztosan akadt, aki még fiatalabban szerezte meg a képzést, de számomra ez akkor nagy élményt és elismerést jelentett. Most is egy oktatói tanfolyamot tartok, amelyre az

egyik tanítványom Tahitiből repült ide, a másik pedig a legkeresettebb kaszkadőrök és mentőbúvárok egyike (ő volt Johnny Depp és Orlando Bloom dublőre a Karib-tenger kalózaiban). Nemrégiben a los-angelesi rendőrség búvárcsapatának vezetőit oktattam, úgyhogy nem mondhatom, hogy napjaim unalmasan telnek Kaliforniában.

Ma egy újabb csodaszép napra virradtunk, az ég kék, felhő sehol, és a szél is alábbhagyott. A sirályok hangosan vijognak a reggeli felett veszekedve. Még egy pár perc méltóságra jut időm, aztán készülök, mert befut a csoport, és elindul egy újabb merülésekkel és kalandokkal teli nap.

*Gögh Szilvi
Kalifornia*